

A Zainal bin Nanyan dan satu lagi lwn Pendakwa Raya dan rayuan lain

B MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NOS K-05-313-11 TAHUN 2011 DAN K-05-314-11 TAHUN 2011
AZAHAR MOHAMED, LINTON ALBERT DAN ZAWAWI SALLEH
HHMR
11 APRIL 2013

C *Keterangan — Saksi — Kredibiliti — Sama ada keterangan penyamar sulit boleh dipercayai — Sama ada memerlukan keterangan sokongan*

D *Prosedur Jenayah — Pendakwaan — Kes prima facie — Prosedur — Sama ada hakim bicara perlu memberi alasan sebelum memanggil tertuduh membela dirinya — Kanun Tatacara Jenayah s 180(1)*

E *Undang-Undang Jenayah — Akta Dadah Berbahaya 1952 — s 39B(1)(a) — Pengedaran — Kanabis seberat 4,497.3g — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Perayu menjual dadah berbahaya kepada penyamar sulit — Sama ada kes prima facie terbukti — Sama ada terdapat keraguan mengenai identiti perayu — Sama ada niat bersama terbukti — Sama ada terdapat pemecahan rantaian keterangan tentang pengendalian dadah — Sama ada pembelaan tidak diberi pertimbangan sewajarnya — Sama ada sabitan selamat*

F

G *Undang-Undang Jenayah — Niat bersama — s 34 Kanun Keseksaan — Sama ada niat bersama dibuktikan — Pengedaran dadah — Inferens daripada keadaan sekitar kes bahawa perayu-perayu mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah*

H Detektif Lans Koperel Mohd Dahlan ('SP3') yang bertindak sebagai penyamar sulit telah mendapat maklumat bahawa seorang yang dikenali sebagai 'abang' ('perayu pertama') sanggup membekalkan ganja di kawasan Gurun, Kedah. SP3 telah menghubungi 'abang' melalui telefon. Beberapa hari kemudian, SP3 telah menerima panggilan telefon daripada 'abang' yang memberitahu bahawa beliau mempunyai bekalan dadah. Pada hari yang ditetapkan, 'abang' telah memberitahu SP3 melalui telefon supaya menunggu di sebuah kedai makan di tepi jalan besar Pekan Gurun. Perayu pertama telah kemudiannya datang dan selepas memperkenalkan dirinya, perayu pertama telah mengajak SP3 mengambil dadah tersebut di suatu tempat. Perayu pertama dan SP3 kemudian menaiki van yang dipandu oleh Koperel Saiful Bahari ('SP6') ke satu

I

lokasi di mana sebuah kereta Honda Accord KT 6111 yang dipandu oleh perayu kedua telah datang berhenti di belakang van itu. Perayu kedua telah menyerahkan satu beg berwarna hitam yang tidak berzip dan mengandungi dadah tersebut kepada perayu pertama. Pada ketika itu SP3 telah memberi isyarat kepada anggota pasukan serbuan yang membuat serbuan. Perayu-perayu telah cuba melarikan diri tetapi berjaya diberkas. Perayu-perayu dalam pembelaan mereka menafikan yang mereka terlibat dalam penjualan dadah tersebut. Perayu pertama juga mengatakan bahawa dia bukanlah orang yang dikenali sebagai 'abang'. Perayu pertama dan perayu kedua telah disabitkan dengan kesalahan mengedarkan kanabis seberat 4,497.3g, satu kesalahan di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan telah dijatuhkan hukuman mati. Perayu pertama telah merayu terhadap sabitan dan hukuman atas alasan bahawa: (i) hakim bicara khilaf memanggil pembelaan tanpa memberi apa-apa sebab dan tanpa menyatakan di bawah peruntukan mana pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes prima facie; (ii) terdapat keraguan sama ada 'abang' adalah merupakan perayu pertama yang bercakap melalui telefon dengan SP3 kerana pihak pendakwaan gagal membuktikan yang panggilan-panggilan telefon yang dibuat oleh 'abang' sebenarnya datang dari telefon perayu pertama; (iii) tiada keterangan yang menunjukkan terdapatnya elemen niat bersama; (iv) hakim bicara khilaf dalam memutuskan bahawa tidak terdapat pemecahan rantaian keterangan tentang pengendalian dadah walaupun jumlah berat kasar yang berbeza dirakamkan melalui timbangan yang dibuat oleh pegawai penyiasat, SP8 dan ahli kimia, SP7; dan (v) hakim bicara tidak memberi pertimbangan yang sewajar kepada pembelaan perayu pertama. Perayu kedua telah merayu atas alasan bahawa tiada keterangan yang menunjukkan perayu kedua terlibat dalam mengedar dadah tersebut.

Diputuskan, menolak rayuan dan mengekalkan sabitan dan hukuman:

- (1) Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara hendaklah mengikut prosedur sepertimana yang diperuntukkan di bawah s 180(1) Kanun Tatacara Jenayah. Tiada peruntukan statutori yang mengkehendaki hakim bicara untuk memberikan alasannya sebelum memanggil tertuduh membela dirinya. Walau bagaimanapun, hakim bicara telah mencatatkan alasannya sebelum memanggil perayu-perayu membela diri; *Junaidi bin Abdullah v Public Prosecutor* [1993] 3 MLJ 217 dirujuk (lihat perenggan 20–21).
- (2) Daripada keterangan SP3 adalah tidak boleh dipertikaikan 'abang' yang bercakap dengan telefon itu adalah sebenarnya perayu pertama. Pertemuan SP3 dan perayu pertama di kedai makan di tepi jalan besar Pekan Gurun, bukanlah satu kebetulan. Hanya satu kesimpulan sahaja yang boleh dibuat, iaitu 'abang' yang bercakap melalui telefon dengan SP3 sebelum itu, adalah sebenarnya perayu pertama. Kegagalan pihak pendakwaan untuk membawa bukti bagi mengesahkan nombor yang

- A digunakan oleh SP3 untuk menghubungi 'abang' itu adalah didaftarkan atas nama perayu pertama tidak langsung menjejaskan kes pendakwaan (lihat perenggan 23).
- B (3) SP3 telah memberi keterangan yang jelas dan terperinci tentang rundingan antara beliau dengan perayu pertama bagi mendapatkan kanabis itu. Hakim bicara mendapati bahawa SP3 adalah saksi yang bercakap benar dan telah menerima keterangannya. Sebagai penyamar sulit, keterangan SP3 tidak memerlukan keterangan sokongan. Namun dalam kes ini, keterangan SP3 juga disokong oleh SP4 dan SP6; *Public Prosecutor v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560 dirujuk; *Namasiyiam v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 336 dirujuk; *Wan Yurilhami bin Wan Yaakob & Anor v Public Prosecutor* [2010] 1 MLJ 749 dirujuk (lihat perenggan 24).
- C
- D (4) Hakim bicara tidak terkhilaf apabila memutuskan bahawa pembelaan perayu pertama yang menyatakan bahawa beliau bukanlah 'abang' yang telah membuat urusan jual beli dadah dengan SP3 tidak boleh diterima dan dipercayai (lihat perenggan 24).
- E (5) Sama ada wujudnya 'niat bersama' di bawah s 34 Kanun Keseksaan ('Kanun') adalah merupakan suatu persoalan fakta yang perlu dinilai daripada keadaan sekitar kes ini. Berdasarkan kesemua fakta kes ini dilihat secara keseluruhan, adalah jelas perayu pertama dan perayu kedua mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah kanabis itu (lihat perenggan 28–29).
- F (6) Hakim bicara telah menimbangkan isu tentang identiti dadah yang menjadi hal perkara pertuduhan dalam kes ini dengan cermat dan berhati-hati sebelum membuat penemuan fakta bahawa tidak ada keraguan tentang identiti dadah dan tidak ada putus rantaian keterangan mengenai barang kes. Berdasarkan keterangan yang sedia ada dan melihat kesemua keterangan secara keseluruhan, hakim bicara telah membuat penemuan fakta yang betul; *Teng Howe Sing v Public Prosecutor* [2008] MLJU 420 dirujuk (lihat perenggan 31).
- G
- H (7) Hakim bicara tidak terkhilaf apabila memutuskan pembelaan perayu pertama gagal menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pendakwaan. Ini adalah kerana terdapat keterangan jelas menunjukkan bahawa perayu pertama memainkan peranan dalam rundingan dengan SP3 untuk menjual dadah kanabis tersebut (lihat perenggan 34).
- I (8) Perayu kedua dituduh bersama-sama dengan perayu pertama dengan mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah tersebut seperti yang diperuntukkan di bawah s 34 Kanun. Berdasarkan keterangan dalam kes ini, hanya satu konklusi sahaja yang boleh dibuat, iaitu perbuatan perayu kedua pergi ke tempat tersebut dengan memandu kereta Honda Accord KT 6111 adalah dengan tujuan untuk menghantar dadah tersebut.

Daripada keadaan sekitar kes ini, inferens yang boleh dibuat adalah perayu kedua mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah tersebut (lihat perenggan 36).

[English summary]

Detective Lans Corporal Mohd Dahlan ('SP3') who had acted as the agent provocateur received information that a person, known as 'abang' ('the first appellant') was willing to supply heroin at the Gurun, Kedah area. SP3 contacted abang via telephone. A few days later, SP3 received a telephone call from 'abang' who told him that he had the supply of drugs. On the fixed day, 'abang' told SP3 via telephone to wait at a food stall by the side of main road of Gurun town. The first appellant subsequently came and upon introducing himself, the first appellant asked SP3 to follow him to take the drugs from a place. The first appellant and SP3 then boarded a van driven by Corporal Saiful Bahari ('SP6') to a location where a Honda Accord KT 6111 car driven by the second appellant came and stopped behind the van. The second appellant handed a black coloured bag which was unzipped and contained the drugs to the first appellant. At that moment, SP3 gave the signal to the ambush party who ambushed. The appellant tried to escape but were successfully apprehended. The appellants in their defence denied that they were involved in the sale of drugs. The first appellant also stated that he was not the one known as 'abang'. The first and the second appellant were convicted with an offence of trafficking in cannabis weighing 4,497.3g, an offence under s 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 and was sentenced to death. The first appellant appealed against the conviction and sentence on the grounds that: (i) the trial judge had erred in calling for the defence without giving any reason and without stating under which provision that the prosecution had proven a prima facie case; (ii) there was doubt whether 'abang' was the first appellant whom had spoken to SP3 via telephone as the prosecution had failed to prove that the calls made from the telephone allegedly made by abang did in fact made from the first appellant's telephone; (iii) there was no evidence to show the element of common intention; (iv) the trial judge had erred in deciding that there was no break in the chain of evidence on the handling of the drugs although there was difference in the total nett weight which was recorded from the weighing made by the investigating officer, SP8 and the chemist SP7; and (v) the trial judge did not appropriately consider the defence of the first appellant. The second appellant appealed on the grounds of lack of evidence to show that the second appellant was involved in the drug trafficking.

Held, dismissing the appeal and sustaining conviction and sentence:

- (1) At the end of the prosecution case, the trial judge must follow the procedure as provided under s 180(1) of the Criminal Procedure Code. There is no statutory provision that requires a trial judge to provide his grounds before calling for the defence of the accused. However, the trial

- A judge had noted down his grounds before calling the appellants to defend themselves; *Junaidi bin Abdullah v Public Prosecutor* [1993] 3 MLJ 217 referred (see paras 20–21).
- (2) From SP3's evidence it was not disputed that 'abang' who had spoken via telephone was actually the first appellant. The meeting between SP3 and the first appellant at the food stall by the side of the main road of the Gurun town was not a coincidence. There was only one conclusion that could be made, ie, that 'abang' who had spoken via telephone with SP3 before that, was in fact the first appellant. The failure by the prosecution to adduce the prove to confirm the number used by SP3 to call 'abang' was registered in the name of the first appellant did not prejudice the prosecution's case at all (see para 23).
- (3) SP3 had testified clearly and in detail on the discussion between himself and the first appellant to obtain the cannabis. The trial judge found that SP3 was a truthful witness and had admitted his evidence. As an agent provocateur, SP3's evidence did not require corroborative evidence. However, in this case, SP3's evidence was also supported by SP4 and SP6; *Public Prosecutor v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560 referred; *Namasiyiam v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 336 referred; *Wan Yurillhami bin Wan Yaakob & Anor v Public Prosecutor* [2010] 1 MLJ 420 referred (see para 24).
- (4) The trial judge had not erred in deciding that the first appellant's evidence which stated that he was not 'abang' who had carried out the sale and purchase of drugs transaction with SP3 was inadmissible and not credible (see para 24).
- (5) Whether there was 'common intention' under s 34 of the Penal Code ('Code') was a question of fact which must be evaluated from the circumstances of the case. Based on all the facts of the case considered as a whole, it was clear that the first and second appellants had the common intention to traffic in the cannabis (see paras 28–29).
- (6) The trial judge had considered the issue as to the identity of the drugs which was the subject matter of the case carefully before making the finding of fact that there was no doubt as to the identity of the drugs and there was no break in the chain of evidence as to the case material. Based on the available evidence and looking at all the evidence as a whole, the trial judge had made the correct finding of fact; *Teng Howe Sing v Public Prosecutor* [2008] MLJU 749 referred (see para 31).
- (7) The trial judge had not erred in deciding that the first appellant's defence had failed to raise reasonable doubt on the prosecution's case. This was because there was clear evidence to show that the first appellant played a role in the negotiation with SP3 to sell the cannabis (see para 34).

- (8) The second appellant was charged together with the first appellant for having common intention to traffic in dangerous drugs as provided for under s 34 of the Code. Based on the evidence in this case, there was only one conclusion that could be drawn, ie that the second appellant's conduct of going to the place driving the Honda Accord KT 6111 car was with the purpose of delivering the drugs. From the circumstances of this case, the circumstance which could be drawn was that the second appellant had common intention to traffic the drugs (see para 36).]

Nota-nota

- Untuk kes-kes mengenai kes prima facie, lihat 5(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2012 Reissue) perenggan 3228–3259.
- Untuk kes-kes mengenai kredibiliti saksi, lihat 7(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2013 Reissue) perenggan 3152–3206.
- Untuk kes-kes mengenai s 39B(1)(a), lihat 4(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2012 Reissue) perenggan 481–669.

Kes-kes yang dirujuk

- Junaidi bin Abdullah v PP* [1993] 3 MLJ 217, MA (dirujuk)
- Namasiyiam v PP* [1987] 2 MLJ 336, MA (dirujuk)
- PP v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560, MP (dirujuk)
- PP v Sa'ari bin Jusoh* [2007] 2 MLJ 409, MP (dirujuk)
- Sabarudin bin Non & Ors v PP* [2005] 4 MLJ 37, MP (dirujuk)
- Teng Howe Sing v PP* [2008] MLJU 420; [2008] 5 CLJ 186, MR (dirujuk)
- Wan Yurillhami bin Wan Yaakob & Anor v PP* [2010] 1 MLJ 749; [2010] 1 CLJ 17, MP (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

- Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 2, 6, 37(da), 39A(2), 39B(1)(a), 39B(2)
- Kanun Keseksaan s 34
- Kanun Tatacara Jenayah s 180(1)

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No 45A-05 Tahun 2010 (Mahkamah Tinggi, Alor Setar)

- Afifuddin (Salehuddin Saidin & Associates) bagi pihak perayu pertama.*
- Karpal Singh (Jagdeep Singh Deo bersamanya) (Karpal Singh & Co) bagi pihak perayu kedua.*
- Siti Rafidah bt Zainuddin (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.*

Azahar Mohamed HMR:

- [1] Terdapat dua rayuan di hadapan kami. Rayuan pertama adalah Rayuan Jenayah No K-05–313–11 Tahun 2011 yang difailkan oleh Zainal bin Nanyan

A ('perayu pertama'). Rayuan kedua adalah Rayuan Jenayah No K-05-314-11 Tahun 2011 difailkan oleh Desar bin Din ('perayu kedua').

B [2] Perayu pertama dan perayu kedua telah dituduh di Mahkamah Tinggi Alor Setar kerana bersama-sama pada 21 Mei 2009, lebih kurang jam 5.45 petang, di tepi Simpang Jalan Sungai Badak, bersebelahan kedai Tiang Roman/Batu Nesan, Gurun, dalam Daerah Kuala Muda, di dalam Negeri Kedah Darul Aman telah didapati memperedarkan dadah berbahaya iaitu cannabis seberat 4497.3g yang merupakan satu kesalahan di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta 1952') yang boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta yang sama dan dibaca bersama s 34 Kanun Keseksan ('Kanun').

D [3] Di akhir perbicaraan, YA pesuruhjaya kehakiman ('hakim bicara') telah mendapati kedua-dua perayu bersalah dan mensabitkan pertuduhan yang berkenaan terhadap mereka berdua. Selanjutnya, hakim bicara telah menjatuhkan hukuman mati mandatori terhadap kedua-dua perayu. Tidak berpuashati dengan keputusan tersebut, perayu pertama dan perayu kedua telah mengemukakan rayuan ke mahkamah ini.

E [4] Kami telah mendengar kedua-dua rayuan ini bersekali dan di akhir pendengaran, kami dengan sebulat suara memutuskan bahawa rayuan kedua-dua perayu adalah tidak bermerit dan dengan yang demikian ditolak.

F [5] Keterangan-keterangan yang disandarkan oleh pihak pendakwaan bagi membuktikan pertuduhan mengedar dadah tersebut terhadap kedua-dua perayu boleh diringkaskan seperti berikut. Kes pendakwaan sangat bergantung kepada keterangan Detektif Lans Koperat Mohd Dahlan bin Yunus ('SP3') yang bertindak sebagai penyamar sulit dalam kes ini.

G [6] Pada 19 Mei 2009, seorang pemberi maklumat telah memberi maklumat kepada SP3 tentang seorang yang dikenali sebagai 'abang' yang sanggup membekalkan ganja di kawasan Gurun, Kedah. Setelah memperolehi nombor telefon 'abang' daripada pemberi maklumat tersebut, SP3 telah menghubungi 'abang'. 'Abang' telah memberitahu SP3 supaya 'tunggu sehari dua lagi, saya akan call hang balik'. DSP Zainuddin, iaitu pegawai atasan SP3, telah dimaklumkan tentang perkara ini dan beliau telah mengarahkan SP3 supaya terus berunding dengan 'abang'.

I [7] Dua hari selepas itu, pada 21 Mei 2009, jam lebih kurang 11 pagi, SP3 telah menerima panggilan telefon daripada 'abang' yang memberitahu bahawa beliau mempunyai bekalan dadah sebanyak 5 kilo dengan harga RM2,200 sekilo. 'Abang' bertanya sama ada SP3 hendak membeli dadah tersebut atau

tidak. SP3 meminta tempoh 2–3 jam untuk memberi jawapan kepada ‘abang’, dengan memberi alasan bahawa beliau hendak mengumpul wang terlebih dahulu. A

[8] DSP Zainuddin telah dimaklumkan oleh SP3 mengenai tawaran ‘abang’ untuk membekalkan dadah tersebut. Satu taklimat operasi telah diadakan oleh DSP Zainuddin kepada pegawai-pegawai beliau di mana SP3 akan bertindak sebagai penyamar sulit dan akan dibantu oleh Koperai Saiful Bahari bin Zi (‘SP6’) yang ditugaskan untuk membawa wang sebanyak RM11,000 bagi operasi tersebut. Selepas taklimat selesai, kumpulan serbuan yang diketuai oleh Cif Insp Muhammad Amin bin Mat Yasin (‘SP4’) bersama-sama SP3 dan SP6 telah bertolak ke Gurun. SP3 dan SP6 menaiki sebuah van. B C

[9] Setibanya di sebuah kedai tayar di pekan Gurun, SP3 telah memberitahu ‘abang’ melalui telefon yang beliau berada di kedai tersebut. ‘Abang’ menjawab: ‘Hang tunggu abang di mana-mana kedai makan di depan tu’. SP3 dan SP6 telah pergi ke sebuah kedai makan di hadapan kedai tayar, di tepi jalan besar Pekan Gurun. Lebih kurang 10–15 minit kemudian, ‘abang’ menelefon SP3 dan berkata: ‘Hang yang dua orang dok kat kedai makan tu ka?’. Tidak berapa lama selepas itu, ‘abang’ yang dicamkan oleh SP3 sebagai perayu pertama muncul. Selepas memperkenalkan dirinya, perayu pertama telah memberitahu SP3: ‘La ada 5 biji kat abang. Baru kenal abang bagi 5 biji dulu. Harga macam tu lagi, sebiji RM2200. Kalau barang ni hang jual tak elok, hang bagi balik kat abang, abang tukaq lain’. Sebelum perayu pertama bersetuju menyerahkan dadah tersebut, beliau hendak melihat wang terlebih dahulu. SP3 telah membawa perayu pertama ke van dan di situ SP6 menunjukkan kepada perayu pertama wang yang dibawa. Perayu pertama kemudiannya menghubungi dengan telefon seseorang dengan berkata: ‘La mai bawa barang turun mai, ini orang kita boleh buat kerja’. Selepas itu, perayu pertama mengajak SP3 mengambil dadah tersebut di suatu tempat. D E F G

[10] Perayu pertama dan SP3 kemudian menaiki van yang dipandu oleh SP6. Perayu pertama mengajak SP3 dan SP6 masuk ke satu jalan menghala Kampung Sungai Badak untuk mengambil dadah yang dijanjikan itu. Selepas van dipandu separuh jalan, SP3 enggan masuk lebih jauh dengan memberi alasan takut dirompak. SP3 meminta SP6 yang memandu van untuk berpatah balik. SP6 membuat ‘u-turn’ dan akhirnya berhenti berhampiran dengan satu kedai batu roman. Di situ, perayu pertama sekali lagi menghubungi seseorang dengan telefon dan lebih kurang 2–3 minit kemudian, dia berkata: ‘itu kawan aku mai kereta kelabu di belakang’. SP3 dapat melihat sebuah kereta Honda Accord KT 6111 yang kemudiannya berhenti di belakang van. Perayu pertama mengajak SP3 pergi ke kereta tersebut. Semasa sampai di kereta tersebut, perayu pertama telah membuka pintu penumpang sebelah pemandu dan duduk di situ, manakala SP3 nampak pemandu kereta tersebut, yang H I

- A dicamkan sebagai perayu kedua, telah menyerahkan satu beg warna hitam yang tidak berzip kepada perayu pertama. Perayu pertama kemudian menunjukkan kepada SP3 beg itu sambil berkata: 'ini bekal yang nak jual kat hang'.
- B [11] Setelah SP3 nampak ketulan-ketulan dadah ganja di dalam beg tersebut, beliau memberi isyarat serbuan kepada SP4 dengan membuka kopiah dengan tangan kanannya. Selepas itu, SP4 dan anggota pasukan serbuan yang lain telah membuat serbuan serentak sambil menjerit memperkenalkan diri mereka sebagai polis. Perayu pertama telah keluar dari kereta dan berlari sambil membawa beg berwarna hitam tersebut. Beliau telah mencampakkan beg
- C hitam tersebut di tepi jalan dan terus melarikan diri tetapi akhirnya berjaya ditangkap oleh SP6 bersama D/Kpl Mohd Daud dan D/Kpl Izhan. Sementara itu, perayu kedua, yang juga cuba melarikan diri telah keluar dari kereta tersebut tetapi berjaya diberkas oleh SP4.
- D [12] Hasil pemeriksaan ke atas beg tersebut, SP4 menjumpai lima ketulan mampat ganja dibaluti dengan plastik lutsinar dan kertas timah di mana salah satu ketulan mempunyai kesan hirisan di bucu. SP4 juga menemui satu golok bersarung hitam di tempat letak kaki pemandu. Apabila SP4 buka golok dari sarungnya, didapati pada mata golok itu ada kesan hirisan ganja iaitu kesan
- E hijau, getah dan bau ganja yang agak kuat.
- F [13] Ahli kimia, Puan Marhayani bt Mat Saad ('SP7') telah memeriksa dan menganalisis lima ketulan mampat tersebut. Beliau mengesahkan lima ketulan mampat tersebut adalah cannabis seberat 4497.3g seperti yang ditakrifkan dalam s 2 Akta 1952. SP7 juga mengesahkan bahawa pada mata golok tersebut ada kesan positif cannabinoids.
- G [14] Berdasarkan kesemua keterangan yang di atas, hakim bicara memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes prima facie terhadap kedua-dua perayu. Hakim bicara memutuskan bahawa keterangan SP3 dan SP6 boleh dipercayai dan boleh diterima oleh mahkamah. Menurut hakim bicara, perayu pertama dan perayu kedua mempunyai pengetahuan tentang dadah tersebut dan telah melakukan kesalahan mengedar
- H dadah berbahaya seperti yang ditakrif di bawah s 2 Akta 1952. Seterusnya, hakim bicara memutuskan bahawa tidak ada pemutusan rantai keterangan tentang pengendalian dadah tersebut. Dalam penghakimannya, hakim bicara telah berkata:
- I Saya dapati keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwa telah membuktikan kedua-dua OKT mempunyai pemilikan ke atas dadah berbahaya tersebut pada masa dirampas. Kedua-dua OKT juga telah melakukan perbuatan yang terjumlah kepada mengedar dadah tersebut. Fakta menunjukkan dadah berbahaya tersebut di bawa ke situ oleh OKT Kedua untuk membolehkan dadah berbahaya tersebut diserahkan kepada SP3 dan SP6 yang telah bersetuju membeli

dadah berbahaya tersebut. OKT kedua datang ke tempat tersebut untuk menghantar beg yang mengandungi dadah berbahaya tersebut setelah diminta oleh OKT pertama. Keterangan saksi-saksi pendakwa membuktikan kedua-dua OKT secara bersama mempunyai kawalan dan pengetahuan tentang dadah berbahaya tersebut dan seterusnya melakukan perbuatan yang terjumlah kepada mengedar dadah seperti ditakrifkan di bawah s 2 Akta Dadah Berbahaya 1952.

[15] Dalam keterangan bersumpahannya, perayu pertama telah menafikan penglibatannya dalam kes ini. Pembelaannya bolehlah diringkaskan seperti berikut. Sebelum ditangkap pada 21 Mei 2009, perayu pertama berniaga kedai makan di Bukit Kayu Hitam. Selain itu, perayu pertama juga berniaga di pasar malam. Perayu pertama tinggal bersama isteri dan anaknya di Bukit Kayu Hitam. Jarak di antara Bukit Kayu Hitam dan Kampung Sungai Badak adalah lebih kurang 130km. Biasanya, pada hari cuti, perayu akan balik ke Kampung Sungai Badak kerana ibunya tinggal di situ. Pada 21 Mei 2009, lebih kurang pukul 4.30 petang, perayu pertama bersama isterinya, Siti Aishah bt Che Man ('SB3'), berada di rumah perayu kedua di Kampung Sungai Badak kerana perayu pertama dan isterinya itu menziarahi perayu kedua yang merupakan saudaranya. Semasa berada di rumah perayu kedua, perayu telah menerima panggilan telefon daripada seorang lelaki yang dikenali sebagai 'abang' meminta perayu pergi berjumpa dengan seorang lelaki lain di kedai makan berhampiran Masjid Gurun. Apabila perayu pertama bertanya kepada 'abang' kenapa 'abang' tidak berjumpa lelaki itu sendiri, 'abang' menyatakan kepada perayu pertama: 'hang tolonglah aku sekejap, beritahu kat dia aku tak boleh mai, ada urusan'. 'Abang' juga memberitahu perayu pertama: 'Dia nak main-main ngan aku, hang pi tolong aku sat'. Perayu pertama bersetuju untuk berjumpa lelaki tersebut. Menurut perayu pertama, dia telah mengenali 'abang' hampir lebih kurang 15 tahun semasa sama-sama berniaga di pasar malam. Sehingga sebelum tangkapan, perayu pertama selalu berjumpa dengan 'abang'. Perayu hanya mengetahui 'abang' bernama Saad dan tinggal di Guar Chempedak tetapi perayu pertama tidak mengetahui di mana rumah 'abang'. Pada hari tangkapan, 21 Mei 2009, selepas menerima panggilan telefon daripada 'abang', perayu pertama telah pergi untuk berjumpa dengan kawan 'abang' sepertimana diminta oleh 'abang' pada jam lebih kurang pukul 4.50 petang. Kebetulan pada masa itu, perayu kedua hendak keluar ke kedai dan perayu pertama telah menumpang kereta perayu kedua untuk pergi berjumpa dengan 'abang'. Perayu kedua telah menurunkan perayu pertama di satu simpang yang berhampiran dengan kedai tiang roman. Semasa di situ, perayu pertama telah pergi ke kedai makan sepertimana diarahkan oleh 'abang' dan berjumpa dengan kawan 'abang' dan maklumkan bahawa 'abang' tidak boleh datang. Kawan 'abang' menjadi marah. Kawan 'abang' telah mengajak perayu pertama naik ke sebuah van dan telah dibawa ke jalan Sungai Badak dan setelah tiba di satu kawasan, van tersebut telah membuat 'u-turn' dan berhenti dekat kedai tiang roman. Di situ, perayu pertama terus telefon perayu kedua untuk datang mengambilnya. Apabila perayu kedua sampai dengan keretanya,

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A** perayu pertama terus pergi ke kereta perayu kedua. Sebelum sempat perayu pertama buka pintu untuk masuk ke dalam kereta perayu kedua, mereka telah diserbu oleh sekumpulan lelaki bersenjata yang memperkenalkan diri mereka sebagai polis. Perayu pertama terkejut dan telah cuba melarikan diri kira-kira 200 meter dari tempat kereta berhenti tetapi telah berjaya ditangkap oleh pihak
- B** polis. Pasukan polis kemudiannya membawa perayu pertama ke sebatang pokok yang berhampiran tempat kereta berhenti. Di situ, polis mengarahkan perayu pertama mengambil beg yang berisi dadah yang terdapat di celah pokok tersebut. Menurut perayu pertama, dia tidak tahu kenapa dia ditangkap.
- C** [16] Perayu kedua juga memberi keterangan secara bersumpah. Pada hari yang berkenaan perayu pertama dan isterinya, SB3 telah datang ke rumah perayu kedua. Semasa di rumah beliau, perayu pertama meminta beliau menghantarnya ke satu simpang. Perayu kedua kemudian menghantar perayu pertama seperti yang diminta dengan kereta Honda Accord KT 6111 kerana kebetulan beliau hendak pergi ke kedai membeli rokok. Perayu kedua telah menurunkan perayu pertama di simpang berhampiran kedai tiang roman di jalan raya Gurun ke Guar Chempedak. Kemudiannya perayu kedua telah pergi ke Taman Gurun Jaya untuk membeli rokok. Semasa beliau keluar dari kedai tersebut, perayu pertama menelefon perayu kedua meminta beliau mengambil
- D** perayu pertama di tempat yang sama perayu pertama turun sebelum itu. Semasa perayu kedua sampai di situ, beliau nampak perayu pertama sedang menunggu berhampiran dengan sebuah van. Perayu pertama kemudiannya berjalan ke kereta perayu kedua dan semasa itulah beliau diserbu. Perayu pertama cuba melarikan diri. Perayu kedua kemudiannya ditarik keluar dari kereta beliau dan kunci kereta beliau dirampas. Tidak lama kemudian perayu kedua nampak pihak polis membawa perayu pertama dalam keadaan bergari dengan membawa sebuah beg warna hitam. Menurut perayu kedua, beliau tidak tahu sebab kenapa beliau ditahan oleh pihak polis. Perayu kedua juga menafikan mempunyai pengetahuan tentang dadah tersebut.
- E**
- F**
- G** [17] Di hadapan kami, peguam perayu pertama telah mengemukakan lima alasan. Manakala peguam perayu kedua pula telah menimbulkan dua alasan. Kami akan menghuraikan dan membincangkan semua alasan tersebut satu persatu.
- H**
- I** [18] Sebagai alasan pertama, peguam perayu pertama berhujah bahawa hakim bicara khilaf memanggil pembelaan tanpa memberi apa-apa sebab. Peguam telah menarik perhatian kami prosiding pada 24 Ogos 2011 yang dapat dilihat di ms 173 rekod rayuan, jilid 1 di mana, antara lain, tercatat:
- Kes untuk keputusan.
Keputusan dibacakan.
Kedua-dua OKT dipanggil membela diri.

[19] Peguam telah berhujah bahawa hakim bicara tidak menyatakan di bawah peruntukan mana pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes prima facie bagi kesalahan mengedar dadah terhadap perayu. Menurut peguam, sebelum memanggil perayu membela diri, sepatutnya hakim bicara perlu menyatakan sama ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan pengedaran dadah seperti yang di takrifkan di bawah s 2 atau pun berdasarkan anggapan di bawah s 37(da) Akta 1952. Kami tidak bersetuju dengan peguam bahawa hakim bicara dikehendaki memberikan alasan kepada perayu apabila beliau memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes prima facie. Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara hendaklah mengikut prosedur sepertimana yang diperuntukkan di bawah s 180(1) Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ') yang menyatakan:

- 180 (1) When the case for the prosecution is concluded, the Court shall consider whether the prosecution has made out a prima facie case against the accused.
- (2) If the Court finds that the prosecution has not made out a prima facie case against the accused, the Court shall record an order of acquittal.
- (3) If the Court finds that a prima facie case has been made out against the accused on the offence charged the Court shall call upon the accused to enter on his defence.
- (4) For the purpose of this section, a prima facie case is made out against the accused where the prosecution has adduced credible evidence proving each ingredient of the offence which it unrebutted or unexplained would warrant a conviction.

[20] Tidak ada peruntukan statutori yang menghendaki seorang hakim bicara untuk memberikan alasannya sebelum memanggil tertuduh membela dirinya sepertimana yang dinyatakan oleh Mohamed Azmi HMA dalam *Junaidi bin Abdullah v Public Prosecutor* [1993] 3 MLJ 217 seperti berikut:

In our opinion, there is also no statutory provision requiring a judge sitting alone to expressly record his reason before calling the accused to enter his defence or to state his findings on the credibility of main prosecution witnesses. But, as a matter of practice, where there is a particular reason for doing so, such as where a submission to answer has been made in a complex case, or where the accused is called to enter a defence on a lesser or alternative charge, judges do sometimes give their reasons. In uncomplicated cases, such as in the instant appeal, it is not obligatory or even necessary to do so. By calling an accused to enter his defence, it should be assumed that the trial judge must on evaluation of the evidence, have been satisfied that the prosecution had, at that stage of the trial, established a prima facie case which, if unrebutted, would warrant a conviction of the accused.

[21] Dalam kes ini, sebenarnya hakim bicara telah mencatatkan alasannya

A sebelum memanggil perayu-perayu membela diri seperti yang dapat dilihat di ms 174–175 rekod rayuan, jilid 1 seperti berikut:

B Kedua-dua Orang Kena Tuduh (OKT) dipertuduhkan dengan satu kesalahan di bawah seksyen 39B(1)(a) ADB 1952 yang boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) ADB 1952.

C Pihak pendakwa telah mengemukakan keterangan melalui saksi-saksi bagi membuktikan kes terhadap kedua-dua OKT. Saya telah menimbangkan keterangan kesemua saksi-saksi pendakwa ini dengan pertimbangan maksima seperti yang dikehendaki undang-undang bagi memutuskan sama ada pihak pendakwa telah berjaya atau tidak membuktikan kes prima facie terhadap kedua-dua OKT.

D Dari keterangan saksi-saksi pendakwa ini saya dapati pihak pendakwa telah membuktikan dadah berbahaya yang menjadi perkara pertuduhan kes ini berada di dalam pemilikan kedua-dua OKT pada masa yang material dan mereka juga telah melakukan perbuatan mengedar dadah tersebut. Tidak ada pemutusan rantaian keterangan tentang pengendalian dadah yang dirampas tersebut dari masa dirampas sehingga dikemukakan sebagai barang kes di mahkamah ini. Dadah ini juga telah dianalisa secara sempurna oleh Ahli Kimia dan disahkan sebagai dadah jenis cannabis dengan berat sejumlah 4497.3 gram.

E Oleh yang demikian pihak pendakwa telah berjaya membuktikan kes prima facie terhadap kedua-dua OKT Kedua-dua OKT hendaklah membela diri terhadap pertuduhan tersebut.

[22] Bagi alasan kedua, peguam perayu pertama telah berhujah bahawa terdapat keraguan sama ada ‘abang’ adalah merupakan perayu pertama yang bercakap melalui telefon dengan SP3. Peguam berhujah bahawa pihak pendakwaan telah gagal mengemukakan bukti bagi mengesahkan sama ada nombor yang digunakan oleh SP3 untuk menghubungi ‘abang’ itu adalah didaftarkan atas nama perayu pertama. Menurut peguam, kegagalan pihak pendakwaan, terutamanya pegawai penyiasat, iaitu SP8 untuk menyemak dengan pihak yang berkenaan mengenai nombor telefon perayu pertama bagi mengesahkan sama ada terdapat panggilan telefon dibuat oleh perayu pertama pada tarikh dan waktu tersebut mengakibatkan kelompondan di dalam kes pihak pendakwaan. Tambah peguam lagi, isu ini adalah sangat penting terutamanya bagi kes pihak pendakwaan untuk membuktikan bahawa SP3 sememangnya telah berperanan sebagai penyamar sulit di dalam kes ini dan terdapatnya urusan jual beli dadah di antara SP3 dengan perayu pertama.

[23] Pada pandangan kami, hujah ini tidak ada merit. Daripada keterangan SP3 adalah tidak boleh dipertikaikan ‘abang’ yang bercakap dengan telefon itu adalah sebenarnya perayu pertama. Dari keterangan SP3 yang mana kami telah ringkaskan dan tekankan di atas, adalah jelas bahawa pertemuan SP3 dan perayu pertama di sebuah kedai makan di hadapan kedai tayar, di tepi jalan besar Pekan Gurun, bukanlah satu kebetulan. Menurut SP3, beliau dan SP6 telah pergi ke sebuah kedai makan di hadapan kedai tayar, di tepi jalan besar

Pekan Gurun. Di situ, tidak berapa lama kemudian 'abang' menelefon SP3 dan bercakap: 'Hang yang dua orang dok kat kedai makan tu ka?'. Kemudian, 'abang' yang dicamkan oleh SP3 sebagai perayu pertama muncul. Perayu pertama kemudian telah memberitahu SP3: 'La ada 5 biji kat abang. Baru kenal abang bagi 5 biji dulu. Harga macam tu lagi, sebiji RM2200. Kalau barang ni hang jual tak elok, hang bagi balik kat abang, abang tukaq lain'. Setelah menimbangkan fakta-fakta ini, kami berpendapat hanya satu kesimpulan sahaja yang boleh dibuat, iaitu 'abang' yang bercakap melalui telefon dengan SP3 sebelum itu, adalah sebenarnya perayu pertama. Dalam hal keadaan kes ini, kegagalan pihak pendakwaan untuk membawa bukti bagi mengesahkan nombor yang digunakan oleh SP3 untuk menghubungi 'abang' itu adalah didaftarkan atas nama perayu pertama tidak langsung menjejaskan kes pendakwaan.

[24] Memang benar dalam kes ini pihak pendakwaan bergantung kuat kepada keterangan SP3 untuk membuktikan terdapat perundingan untuk menjual dadah oleh perayu pertama. Dalam hubungan ini, SP3 dalam keterangannya telah memberi keterangan yang jelas dan terperinci tentang rundingan antara beliau dengan perayu pertama bagi mendapatkan cannabis yang berkenaan. Hakim bicara mendapati bahawa SP3 adalah saksi yang bercakap benar dan telah menerima keterangannya. Sebagai penyamar sulit, keterangan SP3 tidak memerlukan keterangan sokongan (lihat *Public Prosecutor v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560, *Namasiyam v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 336, *Wan Yurillhami bin Wan Yaakob & Anor v Public Prosecutor* [2010] 1 MLJ 749; [2010] 1 CLJ 17). Namun dalam kes ini, terdapat juga keterangan sokongan dari SP4 iaitu pegawai serbuan yang membuat pemerhatian dari tempat mula pertemuan SP3 dan SP6 bersama perayu pertama sehingga ke tempat kedai tiang roman sebelum membuat tangkapan ke atas perayu pertama dan perayu kedua. Keterangan SP3 juga disokong oleh SP6 yang berada bersama SP3 dari masa pertemuan dengan perayu pertama sehingga masa tangkapan perayu pertama dilakukan. Pada pandangan kami, hakim bicara tidak terkhilaf apabila memutuskan menerima keterangan SP3. Hakim bicara tidak khilaf apabila memutuskan bahawa pembelaan perayu pertama yang menyatakan bahawa beliau bukanlah 'abang' yang telah membuat urusan jual beli dadah dengan SP3 tidak boleh diterima dan dipercayai. Pada hemat kami, berdasarkan keterangan yang sedia ada dan melihat kesemua keterangan secara keseluruhan, hakim bicara telah membuat penemuan fakta yang betul.

[25] Seterusnya bagi alasan ketiga, peguam perayu pertama telah berhujah bahawa tiada keterangan yang menunjukkan terdapatnya elemen niat bersama. Hujah ini juga tidak ada merit. Seksyen 34 Kanun memperuntukkan:

- A When a criminal act is done by several persons, in furtherance of the common intention of all, each of such persons is liable for that act in the same manner as if the act were done by him alone.
- B [26] Seksyen ini memperuntukkan bahawa apabila suatu perbuatan jenayah dilakukan oleh beberapa orang bagi mencapai niat bersama mereka semuanya, setiap seorang daripada mereka itu adalah bertanggungjawab atas perbuatan itu sama seperti seolah-olah perbuatan itu dilakukan olehnya seorang.
- C [27] Dalam *Mallal's Penal Law* para 34.1 dinyatakan:
- D section 34 does not create a substantive offence. The section lays down only a rule of evidence to infer joint responsibility for a criminal act performed by a plurality of persons. This section is drafted in such a way so as to meet situations where it would be difficult to identify the exact acts of individual members of a party who acted in furtherance of their common intention. It allows for the imposition of the liability of the person who actually perpetrated the crime on to the participants of the crime. Thus, section 34 operates to impute liability to a participant whose participation contributed to the result, though he could not be proved to have committed the actus reus himself. This extension of liability from the perpetrator to the participant is premised on the responsibility of participants for associating with such a crime, and the consequences that could follow. In a criminal prosecution where section 34 is invoked, it is not incumbent on the prosecution to prove that there existed between the participants a common intention to commit the crime actually committed. For section 34 to apply it is sufficient if the prosecution proves that there was in existence a common intention between all the persons who committed the criminal act and that the act which constituted the offence charged was done in furtherance of that common intention. So long as the act that constitutes the criminal offence charged is committed in furtherance of a common intention among the participants, then all the participants are made vicariously liable for the criminal offence.
- E
- F
- G
- H [28] Niat bersama seharusnya perlu dikumpulkan daripada keadaan sekitar kes ini (sila lihat *Sabarudin bin Non & Ors v Public Prosecutor* [2005] 4 MLJ 37). Sama ada wujudnya 'niat bersama' adalah merupakan suatu persoalan fakta yang perlu dinilai daripada keadaan sekitar kes ini. Berbalik kepada kes di hadapan kami, keterangan-keterangan berikut adalah relevan bagi membuktikan niat bersama:
- I
- (a) perayu pertama berunding dengan SP3 mengenai urusan jual beli dadah tersebut;
 - (b) perayu pertama yang datang memperkenalkan diri sebagai 'abang' kepada SP3;
 - (c) perayu pertama memberitahu ada bekalan lima biji dan harga sama seperti dalam perbualan telefon sebelum itu, iaitu RM2,200 bagi 1kg;

- (d) perayu pertama hendak melihat wang pembelian dari SP3 dan memberitahu bekalan ada pada kawannya; **A**
- (e) perayu pertama mengajak SP3 ke jalan Kampung Sungai Badak untuk ambil bekalan;
- (f) sebaik melihat kereta perayu kedua berhenti di belakang van, perayu pertama mengajak SP3 pergi ke kereta; **B**
- (g) di dalam kereta, perayu kedua menyerahkan satu beg hitam kepada perayu pertama. Perayu pertama kemudiannya menunjukkan beg tersebut kepada SP3 sambil berkata 'ini bekal yang nak jual kat hang'; **C**
- (h) beg tersebut kemudiannya didapati berisi dadah cannabis; dan
- (i) golok dengan kesan cannabinoids ditemui di tempat letak kaki kereta yang dipandu perayu kedua.

[29] Berdasarkan kesemua keterangan di atas yang wajar dilihat secara keseluruhan, adalah jelas perayu pertama dan perayu kedua mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah cannabis yang berkenaan seperti yang ditakrifkan di bawah s 2 Akta 1952. Berdasarkan kepada keterangan, rundingan tawar-menawar harga untuk proses jual beli dadah telah dibuat oleh perayu pertama dengan SP3. Seterusnya perayu pertama ingin melihat sendiri wang sebelum dadah tersebut diserahkan. Setelah itu, perayu pertama mengajak SP3 ke Kampung Sungai Badak untuk mengambil bekalan dadah dari kawannya. Perayu kedua pula sampai ke tempat kejadian bagi membuat penghantaran dadah tersebut. Seksyen 2 Akta 1952 memperuntukkan:

'trafficking' includes the doing of any of the following acts, that is to say, manufacturing, importing, exporting, keeping, concealing, buying, *selling*, giving, receiving, storing, administering, transporting, carrying, sending, delivering, procuring, supplying or distributing any dangerous drug otherwise than under the authority of this Act or the regulations made under the Act.

[30] Maksud 'menjual' telah diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Public Prosecutor v Sa'ari bin Jusoh* [2007] 2 MLJ 409 yang memutuskan bahawa 'a sale is therefore complete upon transfer of the property in the goods even though the price has not been paid. A sale in this sense cannot therefore be described as an act preparatory to the sale or negotiations leading to the sale or even as an agreement for the sale'. Perayu pertama dan perayu kedua ditangkap selepas SP3 mengesahkan kandungan di dalam beg tersebut adalah dadah cannabis walaupun wang pembelian belum diserahkan. Justeru, dalam keadaan kes ini, 'property' dadah cannabis tersebut telah dipindahkan kepada SP3 dan oleh itu penjualan telah terlaksana. Dengan yang demikian, hujah peguam perayu pertama bahawa perayu pertama dan perayu kedua tidak mempunyai niat bersama di dalam mengedar dadah seperti pertuduhan adalah dengan ini ditolak.

- A [31] Sekarang kami beralih kepada alasan keempat yang dibangkitkan oleh peguam perayu pertama. Dihujahkan bahawa hakim bicara telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila memutuskan bahawa tidak terdapat pemecahan rantaian keterangan tentang pengendalian dadah yang dikemukakan di mahkamah walaupun terdapat jumlah berat kasar yang
- B berbeza dirakamkan melalui timbangan yang dibuat oleh pegawai penyiasat, SP8 dan ahli kimia, SP7. SP8 dalam keterangannya telah menyatakan bahawa beliau telah menimbang dadah tersebut dan hasilnya didapati lebih kurang 5,000g. Manakala SP7 semasa memberi keterangan telah menyatakan bahawa setelah beliau menimbang dadah tersebut, berat kasarnya adalah 4631.7g.
- C Oleh yang demikian, peguam telah berhujah bahawa terdapat keraguan tentang sama ada dadah yang dirampas di tempat kejadian merupakan dadah yang sama yang dihantar kepada SP7 untuk tujuan analisis. Pada pandangan kami, isu tentang identiti dadah adalah merupakan satu persoalan fakta yang sewajarnya diputuskan oleh hakim bicara. Isu mengenai identiti ini juga telah
- D ditimbulkan sewaktu perbicaraan di hadapan hakim bicara. Adalah penting untuk ditekankan di sini bahawa isu kepincangan mengenai berat dadah tersebut telah dibincangkan secara menyeluruh oleh hakim bicara. Hakim bicara telah menimbang isu ini dan telah memutuskan tidak ada keraguan tentang identiti dadah dan tidak ada putus rantaian keterangan mengenai dadah yang berkenaan. Inilah apa yang dikatakan oleh hakim bicara tentang isu ini:

- F Peguambela juga berhujah terdapat pemecahan rantaian keterangan tentang pengendalian dadah yang dirampas dan dikemukakan di mahkamah kerana terdapat jumlah berat kasar berbeza yang dirakamkan melalui timbangan yang dibuat oleh pegawai penyiasat dan berat kasar yang direkodkan oleh ahli kimia (SP7). Bagaimanapun saya dapati tidak terdapat pemecahan rantaian keterangan tersebut. Beg yang mengandungi dadah tersebut telah berada di dalam jagaan SP4 dari mula dirampas sehinggalah diserahkan kepada pegawai penyiasat. Sebelum beg ini diserahkan kepada pegawai penyiasat SP4 telah meletakkan tanda khas pada
- G beg tersebut serta lima ketulan mampat yang disyaki dadah berbahaya tersebut. Kesemua tanda ini telah dicamkan dengan pasti oleh SP4 semasa memberi keterangan di dalam mahkamah. Selepas itu beg dan kandungannya (lima ketulan mampat) diterima oleh pegawai penyiasat (SP8). Keterangan menunjukkan sepanjang masa beg dan ketulan mampat ini disimpan oleh SP8 dengan selamat dan tidak ada orang lain yang mempunyai 'access' terhadap barang kes tersebut. SP8 sendiri telah meletakkan tanda tertentu untuk membezakan dan mengenal pasti barang-barang ini. Identiti barangan tersebut juga telah dilakukan dengan positifnya oleh SP8 semasa memberi keterangan.

- H Kesemua lima ketulan mampat ini kemudiannya dimasukkan ke dalam kotak dan dihantar ke Jabatan Kimia. Ahli kimia yang menerima barangan ini adalah juga ahli kimia yang sama menyimpan selamat barang kes tersebut dan kemudiannya membuat analisa. Saya dapati barangan tersebut telah dianalisa oleh ahli kimia tersebut yang kemudiannya mengesahkan barangan tersebut sebagai dadah berbahaya jenis cannabis. Saya dapati barangan yang sama dirampas dari tempat kejadian, disimpan oleh SP4 dan SP8 serta dianalisa oleh ahli kimia. Tidak ada
- I

pemutusan rantaian keterangan tentang pengendalian dadah yang dirampas tersebut dari masa dirampas sehingga dikemukakan sebagai barang kes di mahkamah untuk dianalisa secara sempurna oleh ahli kimia dan disahkan sebagai dadah jenis cannabis dengan berat sejumlah 4497.3g. Perbezaan berat kasar yang berlaku tidak semestinya menjadikan terdapat pemutusan rantaian keterangan.

A

B

[32] Daripada petikan di atas, adalah jelas bahawa hakim bicara telah menimbangkan isu tentang identiti dadah yang menjadi hal perkara pertuduhan dalam kes ini dengan cermat dan berhati-hati sebelum membuat penemuan fakta bahawa tidak ada keraguan tentang identiti dadah dan tidak ada putus rantaian keterangan mengenai barang kes. Pada hemat kami, berdasarkan keterangan yang sedia ada dan melihat kesemua keterangan secara keseluruhan, hakim bicara telah membuat penemuan fakta yang betul. Tiada sebarang sebab yang mewajarkan kami mengganggu dapatan fakta tersebut (sila lihat *Teng Howe Sing v Public Prosecutor* [2008] MLJU 420; [2008] 5 CLJ 186). Keputusan kami ini mungkin berlainan seandainya hakim bicara tidak membuat apa-apa penemuan fakta mengenai isu ini.

C

D

[33] Alasan kelima dan yang akhir yang dikemukakan oleh peguam perayu pertama adalah hakim bicara telah khilaf kerana tidak memberi pertimbangan yang secukup dan sewajar pembelaan yang dikemukakan oleh perayu pertama. Kami tidak dapat menerima hujah ini. Kami mendapati hakim bicara dalam penghakimannya telah menimbangkan dengan cermat dan berhati-hati pembelaan yang dikemukakan oleh perayu yang diberi secara bersumpah. Hakim bicara telah memperhalusi keterangan perayu tetapi telah menolaknya dengan memberi alasan yang berikut:

E

F

Cerita OKT pertama tentang 'abang' ini agak pelik. OKT pertama mengatakan beliau telah mengenali 'abang' selama 15 tahun namun tidak mengetahui dengan lengkap butir-butir tentang abang ini. Kelakuan OKT pertama menerima arahan abang untuk berjumpa kawan abang tanpa mengetahui apa-apa juga adalah ganjil. Pembelaan ini mestilah ditimbangkan dengan keterangan SP3 dan SP6 yang mengatakan OKT Pertama telah perkenalkan dirinya sebagai abang. Saya dapati pembelaan ini adalah pembelaan yang diada-adakan dan tidak boleh diterima berdasarkan keseluruhan keterangan yang dikemukakan di dalam kes ini.

G

Selanjutnya hakim bicara telah membuat rumusan yang berikut:

H

Walaupun saya tidak dapat mempercayai dan menerima keterangan pembelaan kedua-dua OKT saya perlu pertimbangkan juga sama ada pembelaan mereka, dengan apa cara sekali pun menimbulkan keraguan terhadap kes pihak pendakwa. Di atas pertimbangan ke atas keseluruhan keterangan yang dikemukakan di dalam kes ini saya dapati pembelaan kedua-dua OKT telah gagal menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwa dan pihak pendakwa telah berjaya membuktikan kes terhadap kedua-dua tertuduh melampaui keraguan yang munasabah bagi kesalahan mengedar dadah di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952.

I

- A [34] Pada hemat kami, hakim bicara tidak terkhilaf apabila memutuskan pembelaan perayu pertama gagal menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pendakwaan. Ini adalah kerana terdapat keterangan jelas menunjukkan bahawa perayu pertama memainkan peranan dalam rundingan dengan SP3 untuk menjual dadah cannabis tersebut.
- B
- C [35] Sekarang kami beralih kepada hujahan yang dikemukakan oleh peguam perayu kedua. Seperti yang kami nyatakan di awal penghakiman ini, peguam perayu telah membangkitkan dua alasan. Pertama, peguam telah berhujah tentang perbezaan berat dadah yang ditimbang oleh SP7 dan SP8. Sepertimana yang telah dihujahkan oleh peguam pertama, peguam perayu kedua juga berhujah bahawa perbezaan ini telah menimbulkan keraguan tentang identiti dadah dalam kes ini. Persoalan ini telah pun kami jawab di atas. Tidak perlu kami mengulanginya lagi.
- D
- E [36] Mengenai alasan kedua, peguam perayu kedua telah berhujah bahawa tiada keterangan yang menunjukkan bahawa perayu kedua terlibat dalam mengedar dadah tersebut. Peguam berhujah bahawa perayu kedua langsung tidak terlibat dalam perbincangan jual beli dengan SP3. Menurut peguam 'taken at its highest', perayu kedua hanya melakukan kesalahan milikan sahaja di bawah s 6 Akta 1952 yang boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta yang sama. Kami tidak bersetuju dengan hujah ini. Adalah penting untuk diberi penekanan di sini bahawa perayu kedua dituduh bersama-sama dengan perayu pertama dengan mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah tersebut seperti yang diperuntukkan di bawah s 34 Kanun. Isu tentang niat bersama ini telah pun kami sentuh sebelum ini. Sungguhpun perayu kedua tidak hadir sewaktu perbincangan jual beli dijalankan antara SP3 dan perayu pertama, namun kami tidak dapat menerima pembelaan bahawa beliau tidak mempunyai pengetahuan tentang dadah yang berkenaan dalam kereta Honda Accord KT 6111 yang dipandunya sendiri. Perlu ditegaskan di sini perayu kedua sampai di tempat yang berkenaan selepas perayu pertama memberitahu SP3 bahawa kawannya akan datang membawa dadah tersebut. Perayu pertama kemudian mengajak SP3 melihat bekalan dadah dalam kereta tersebut yang dibawa oleh perayu kedua. Semasa sampai di kereta, perayu pertama membuka pintu penumpang sebelah pemandu dan duduk di situ manakala SP3 nampak perayu kedua telah memberikan satu beg warna hitam kepada perayu pertama. Kemudian perayu pertama menunjukkan kepada SP3 dan berkata 'ini bekal yang nak jual kat hang'. Ada juga keterangan yang menunjukkan terdapatnya kesan cannabinoids pada hujung mata golok yang ditemui oleh SP4 di tempat letak kaki pemandu kereta yang dipandu oleh perayu kedua. Setelah menimbang dan memperhalusi secara keseluruhannya dengan teliti dan berhati-hati dari setiap sudut semua keadaan serta keterangan yang diuraikan sebentar tadi, pada pandangan kami, hanya satu konklusi sahaja yang boleh dibuat, iaitu perbuatan perayu kedua pergi ke tempat tersebut dengan
- I

memandu kereta Honda Accord KT 6111 adalah dengan tujuan untuk menghantar dadah tersebut dan daripada keadaan sekitar kes ini, inferens yang boleh dibuat adalah perayu kedua mempunyai niat bersama untuk mengedar dadah tersebut.

[37] Sebagai kesimpulannya, setelah menimbangkan dengan teliti dan berhati-hati semua keterangan serta juga hujah kedua-dua belah pihak, kami sebulat suara telah memutuskan bahawa hakim bicara telah membuat keputusan yang betul apabila mendapati kedua-dua perayu bersalah dan mensabitkan mereka atas pertuduhan yang berkenaan. Kami berpuashati bahawa kedua-dua sabitan dan hukuman terhadap perayu pertama dan kedua adalah selamat. Dengan yang demikian, rayuan ini ditolak. Kami mengekalkan sabitan dan hukuman mati terhadap mereka.

Rayuan ditolak dan sabitan dan hukuman dikekalkan.

Dilaporkan oleh Kanesh Sundrum

A

B

C

D

E

F

G

H

I